

La butaca

Antònia Pizà

Presentació

He agafat el testimoni de Martí Martorell per tal de realitzar la "crítica" de les pel·lícules estrenades en els cinemes. *La butaca* no pretén ser una anàlisi exhaustiva, d'això ja s'encarreguen persones molt més qualificades que jo, sinó la visió que té del cinema una aficionada, exercici que qualsevol pot realitzar, només cal una pantalla en blanc i teclejar...

Vull agrair aquesta oportunitat i confii no decebre el lector... perquè tots sabem que una revista sense lectors només és paper.

Enfin veuve (Por fin viuda)

La veritat és que l'argument d'aquesta pel·lícula no és gaire original, de fet, històries sobre la infidelitat n'hi ha de moltes i millors (i aquí que cadascú confeccioni la seva llista).

Bé, la qüestió és que Anne-Marie (Michèle Laroque) està casada amb Gilbert (Wladimir Yordanoff), un cirurgià plàstic que la té excessivament controlada, de fet, no disposa de l'indispensable i mal anomenat telèfon mòbil, però sí d'una meravellosa casa amb piscina i criada, millor dit, assistenta.

La protagonista està enamorada de Léo (Jacques Gamblin), un mestre d'aixa que acaba de signar un contracte per passar un any i mig a la Xina per tal de restaurar una barca. Inesperadament, el marit mor en accident de trànsit i sembla que Anne-Marie i Léo estaran a la fi junts. Això que prometia ser la solució, no és més que el principi dels problemes dels dos amants, ja que la casa es comença a omplir d'indesitjables personatges: un fill entabanat, una nora difuminada, un sogre amb demència senil, unes cunyades desconfiades i unes veïnes que fiquen el nas allà on ningú els demana.

La directora, Isabelle Mergault, que també s'encarrega del guió juntament amb Jean-Pierre Hesson, té les idees clares i sap molt bé què vol contar i el que és més important, com vol contar-ho.

Enfin veuve transcorre, gairebé, en dos escenaris principals, la lluminosa casa a vora de la mar d'Anne-Marie i el més auster habitatge flotant de Léo. Cal destacar algunes escenes que resulten divertides i gens forçades: el moment en què tota la família està asseguda a la taula per dinar un bon plat de paella i Christophe (Tom Morton), el fill, intenta animar la seva mare perquè faci un esforç

perquè mengi una mica. Un altre moment sincerament divertit és la peripècia amb una bicicleta, els ploms de la llum i les xafarderies de les cunyades. Però la que està més elaborada és quan Anne-Marie escriu la carta d'acomiadament al marit amb l'ajut de Léo.

Cal esmentar també el comportament de Christophe al llarg del film. Al principi és un jove que no veu la realitat, que té una bena als ulls, amb una actitud totalment egoista però finalment demostra la seva evolució amb una decisió madura i adulta.

L'elenc és d'allò més adequat, especialment l'actriu principal, que ha entès la innocència i banalitat del personatge, i l'amant, un romàntic que l'únic que vol és estar amb la seva estimada, i és per això que sentim especial simpatia per aquesta parella.

Desconeixia l'existència d'Isabelle Mergault, malgrat l'extensa filmografia que té com a actriu i guionista, fins que fa un parell d'anys es va estrenar la seva òpera prima com a directora, *Je vous trouve très beau* (*Eres muy guapo*), títol que forma part del meu llistat de pel·lícules pendent de revisar.

Enfin veuve no és més que el que vol ser, una pel·lícula entretinguda i que no pren a l'espectador per imbècil, cosa que no és pot dir de la cada vegada més devaluada televisió.

Bangkok Dangerous

A hores d'ara desconec quina fou la raó per la qual, un horabaixa del mes d'agost, vaig decidir

anar al cinema a veure una pel·lícula d'acció i violència. Ni l'argument, ni la direcció, ni l'antecedent (es tracta d'un *remake*) no em resultaven atractius. Tal vegada, per això mateix, per ser ple estiu. Sembla que en aquesta estació, segons ens fan creure, els humans ens tornam una mica més beneïts, donat el nombre de "llibres d'estiu", "cançons d'estiu" i "pel·lícules d'estiu" que ens invadeixen. Estic convençuda que la meua, i la vostra, capacitat intel·lectual no minva ni augmenta en determinades èpoques de l'any, o sí?

La trama de *Bangkok Dangerous* complicada no ho és. Joe (Nicholas Cage) és un assassí a sou que té uns "encàrrecs" a la capital de Tailàndia. És una persona solitària, no perquè ho desitgi, sinó per mor del seu ofici. Els anys comencen a notar-se, no físicament però sí emocionalment. Està cansat del seu estil de vida, malgrat que, segons diu, la feina "està ben pagada". Joe "contracta" el servei d'un jove, Kong (Shahkrit Yamnarm), per tal que sigui el seu "missatger", per després convertir-lo en el seu deixeble. Fins aquí la pel·lícula és distreta. Però arribat aquest moment, i no s'entén molt bé el perquè, entra en escena una al·lota sordmuda (ara no record el nom, ni del personatge i molt menys de l'actriu), detall important, de la qual Joe queda totalment enamorat. I tu et demanes, quin tipus de relació afectiva pot desenvolupar-se? Ell no pot dir a què és dedica i ella no pot entendre (evidentment, Joe no parla el llenguatge de signes, i no cal esmentar que un parla anglès i l'altra

tailandès) el que diu Joe. De fet, les escenes entre els dos enamorats són avorrides i no afegeixen res a l'esdeveniment dels fets. I a la fi, arribam al desenllaç: persecucions, tirs, sang, morts i violència pertot arreu.

Bangkok Dangerous és un remake de la pel·lícula homònima de 1999 (i que no puc jutjar, ja que no l'he vista), estrenada com a *Muerte en Bangkok*. Els directors, tant d'una com de l'altra, són els germans bessons Pang, que vàrem conèixer el 2002 gràcies a una producció discreta, però efectiva, *The Eye* i la seva seqüela, *The Eye 2*, un parell d'anys més tard (com hem d'acabar de xuclar el mocador, existeix una tercera part, *The Eye... Infinite* que també tendrà la seva versió americana... cap comentari). En definitiva, els Pang no aporten res de nou al cinema, més del mateix, en tot cas en destacaria l'escena del tiroteig al magatzem de barrals d'aigua. Per acabar aquest comentari, un petit apunt: el senyor Cage té un greu problema amb els pentinats...

Los girasoles ciegos

A l'hora de redactar aquestes línies, s'acaben d'anunciar els títols de les tres pel·lícules candidates a presentar-se com a *Millor pel·lícula de parla no anglesa* dels sobrevalorats premis Oscar. Aquestes són: *Sangre de mayo* de José Luis Garci, pendent d'estrena; *Siete mesas de billar francés* de Gràcia Querejeta i *Los girasoles ciegos* de José Luis Cuerva. La meua aposta és la cinta de Querejeta, però de ben segur que l'afortunada és la que ens ocupa.

Galícia, al voltant de 1942. Elena (Maribel Verdú) està casada amb Ricardo (Javier Cámara) un "revolucionari comunista" que viu en un amagatall darrere un armari, ja n'imaginareu el perquè. Tot ha de semblar "normal", per tant, el fill d'ambdós, Lorenzo (Roger Príncep) estudia en un col·legi de capellans. Salvador (Raúl Arévalo), és un diaca amb un passat obscur. Com a personatges més secundaris hi trobam la filla embarassada i el seu, encara, no marit que escapen a Portugal. Però com la pel·lícula és un drama, res pot acabar bé... i no contaré res més.

En vull destacar les interpretacions excel·lents de Maribel Verdú, que ha crescut, no només com a persona, sinó també com actriu, i Javier Cámara, un actor que fa creïble qualsevol personatge. De la seva banda, Arévalo acusa una manca de registres que et fan demanar si Cuerva no va trobar cap altre actor més apropiat per dur a terme un paper tan turmentat i malaltís. També en remarcaré l'escena final, amb Elena corrent pel passadís abans que Ricardo... i els que l'hagueu vista sabreu a quin passatge faig referència.

El guió, basat en els relats d'Alberto Méndez, està signat pel gran Rafael Azcona i el propi Cuerva. D'Azcona no afegiré res de nou, simplement que era, i és, el millor guionista del cinema, un home que va saber convertit allò quotidià en excepcional. Per què no va ser mai guardonat amb el premi *Cervantes*?

Los girasoles ciegos parla d'una obsessió ambientada en plena postguerra, amb la mateixa validesa en qualsevol altre escenari. ■

